

Že jsem radši nebyl zticha!

Některé rány jsou ošklivější než jiné. Kdykoli se dívám na nějaké poranění, hned přemýšlím, co bude třeba udělat, aby se zahojilo. Majitelé myslí na něco jiného. Zvíře přišlo k úrazu a dobelhalo se domů. Nebyli u toho žádní lidé, kteří by dosvědčili, jak

k tomu došlo, a ať si namáháte mozek sebevíc, nepřijdete na to. Zvíře má třeba zlomenou končetinu, a první otázka, kterou od majitele uslyšíte, není: „Budete to umět napravit?“ nebo „Kolik to bude stát?“ nebo dokonce „Přežije to?“ První otázka je pravidelně jediná, na niž neznáte odpověď: „Tedy, pane doktore, jak se mu to jen mohlo stát?“ My si třeba myslíme, že psa srazilo auto, a on si ve skutečnosti tu nohu zlomil, když pronásledoval svého úhlavního nepřítele krysaříka jménem Fousek, a přimotal se pod rozmetač chlěvské mrvy. Už nescíslněkrát jsem se zvířecích pacientů vyptával, jak si úraz způsobili, ale většinou se tak stydí, že mi to stejně neřeknou. Ostatně málokdy na tom záleží. Tržné rány jsou sešity, abscesy vyčištěny, zlomené kosti sesazeny, ale tajemství zůstává: „Tedy, pane doktore, jak se mu to jen mohlo stát?“

Kólie Henry měla opravdu ošklivou ránu. Navíc se jí k ní přilepila srst, a když jsme ji ostříhali, byla ta rána ještě ošklivější. Kůže nad kolenem na pravé zadní noze byla celá černá a odumřelá na ploše o průměru asi deseti centimetrů. Pod zčernalou kůží byl vidět hnis. Byl to nepochybně absces, který se začal tvořit už před několika dny. Asi psa kousl nějaký jiný pes či kočka nebo svišť, mohlo to být cokoli. Bakterie, které se dostaly do rány ze zubů, se během následujících dní pomnožily. Imunitní systém zareagoval, a Henryho biologické bojiště teď bylo zaneřáděné mrtvými bílými krvinkami, mrtvými bakteriemi a dalším odpadem. Jedním slovem hnis. Tlak a teplo vznikající zánětlivým procesem způsobily, že krevní oběh v té oblasti byl přerušen, a kůže odumřela. Nakonec se proděravěla a vyvalil se hnis, který se nalepil na chlupy. Pěkné nadělení. Odumřelou kůží bude nutno odstranit, aby se rána zhojila. Ošklivé na pohled, ale v dnešní době účinných antibiotik nijak zvlášť velký problém.

„Teda, pane doktore, od čeho to tak může mít?“ ptala se paní Selmonová.

„Soudě podle té odumřelé kůže a velikosti abscesu bych řekl, že ho asi před čtyřmi nebo pěti dny něco pokousalo.“

„Co vás vede! Dneska ráno mu nic nebylo.“ Čas je relativní pojem a někteří lidé s ním zacházejí, jak se jim to hodí.

Jestliže jde o to dát psa usmrtit, je najednou mnohem starší než ve skutečnosti. Jestliže se zvíře zraní, stalo se to právě teď. Majitel má z toho lepší pocit. Lidé si rádi ospravedlňují své činy nebo spíš nečinnost.

Bylo nemyslitelné, že se to Henrymu stalo někdy po ránu. Hnis se nevytvoří v jediném okamžiku. Kůže nezčerná, než si vypijete ranní kávu. Psovi určitě už ráno něco bylo, a ne že ne. Tímhle vším jsem si byl jist, a v té chvíli jsem porušil jedno důležité pravidlo, a sice že mám držet zobák; už maminka mi ho vtloukala do hlavy, ale já jsem ho často porušoval už jako dítě i jako dospělý. „Ne, ta rána je stará. Kůže je černá!“

Proč by mi mělo záležet na tom, co si klientka myslí? Ale když se vás někdo na něco zeptá a vy mu to řeknete, a on vám okamžitě odporuje, to naštve. Koneckonců paní Selmonsová mi za můj názor platí. Pokud ho nechtěla slyšet, neměla se ptát.

„A já vám povídám, pane doktore, že ta noha byla ráno v naprostém pořádku. Srst nebyla slepená. Pes nekulhal. Byl jako rybička.“

Tady měla debata skončit a měl jsem se pustit do práce, ale neodpustil jsem si ještě jednu poznámku. Zcela zbytečnou a navíc pravděpodobně nepřesnou. „Jediné, co by jinak mohlo způsobit takhle ošklivou ránu tak rychle, je nekrotizující toxin jedovatého hada.“ Proč jsem to říkal?

Paní Selmonsová na to nic neřekla, ale když mi podávala vodítko, byla trochu pobledlá.

„Můžete si pro psa zajít zítra po obědě,“ řekl jsem, když už zamířila ke dveřím.

Dali jsme Henrymu narkózu, vyčistili ránu, dostal injekci antibiotika a ještě jsem odpočítal tabletky dalšího antibiotika, které pro něj dám majitelce s sebou. Pes bude v pořádku a dalšího dne může domů.

Další den nastal a uplynul. Paní Selmonsová nikde.

Ještě další den nastal a uplynul. Paní Selmonsová nikde.

Ani následujícího dne se paní Selmonsová neobjevila.

„Tak se mi, Henry, zdá, že tě tvoje panička už nechce,“ řekl jsem, ale doufal jsem, že to není pravda.

Ve čtyři odpoledne paní Selmonsová nakráčela do čekárny.

„Dobrý den!“ pozdravil jsem ji s úlevou. „Ale myslel jsem, že se uvidíme už v úterý.“

„Já jsem se stěhovala.“

„Cože? Vy jste si koupila nový dům?“

„To ne. Ale stěhuju se i se psem k sestře. Přece nebudu bydlet někde, kde jsou ti hnusní jedovatí hadi.“

Maminka měla pravdu.